

Fagii goi și brazii drepti
au împietrit ca niște înțelepți.
Cerule gri, iar scoarța-n așteptare.
Oare de ce? Ce se întâmplă oare?
A-nmărmurit până și vântul.
Lui Pițigoi la cine-i zboară gândul?

Veveriță strigă cu botul sus, spre cer:
– Cred c-am zărit-o! Vezi dincolo de ger?
Iepuraș adulmecă în aerul sticlos.
– Măi... nu o văd, dar vai, ce-o mai miroso!
La gust e ca un bulgăre de zahăr cristalin
și, când miroși, pare că-n cer s-a înmuiat puțin.

Pițigoi zburătăcește zăpăcit.

– Nimic nu văd! Mai vine ori s-a rătăcit?

De unde să vină? Pe cin' să revadă?

Uite-o! De sus a început să cadă...

E DOAMNA ZĂPADĂ!

Fulgii se cern domol și fără sfadă.

Câți vor cădea? Din ce în ce mai mulți, grămadă!

Coboară plutind în dansul lor lent

și-n liniște se-aștern, suflați de curent.

Biluțe albe de bumbac, ghemotoace de pene

acoperă copacii și malul râului alene.

Acoperă iarbă, tufişuri, rădăcini,
sub privirea mirată a celor trei vecini.
E un spectacol magic, ce mai bucurie
să vezi pădurea sub pelerină argintie!
Dar mai târziu, ninsoarea stă oleacă,
iar Veveriţă strigă: Hai, am chef de joacă!